

Эдуард Акулін

...як пералётны птах,
шлях на Радзіму помню...

Мной прыдуманы вершасьвет

Съпяшайма жыць!

Mihaсю Скоблу

Па дарозе з Гомеля на Менск
у лісьцёвым залатым тунэлі
хуткасьць набывае новы сэнс,
нібы штрых на свежай акварэлі.

Восень, што скалела ад вятроў,
восень, што азябла ад туманаў,
просіцца ў нагрэтае аўто,
нібы прыдарожная путана...

Восень пашкадуем — так і быць,
бо і самі сёньня — пілігрымы.

Між аблок стралой анёл ляціць, —
ледзьве пасьпявае за машынай...

МОВА

Выплачу вочы ў снах.
Высушу крыўдай сълёзы.
Мова мая — сасна
паміж Нямкамі й Гомлем.

Прыйдзе паэт-юнак
і без якой прычыны
з сэрца яе няўзнак
стане щчапаць лучыну.

Потым сівы скрыпач
скрыпку з души дастане,
ды зайграе так —
вусыцішна ў съвеце стане.

Ну, а съляпы съятар
съвetchку з крыві-жывіцы
ставіцьме на алтар,
каб на съятло малицца.

Як пералётны птах,
шлях на Радзіму помню, —
покуль шуміць сасна
паміж Нямкамі й Гомлем.

ПРАРОК

Ці быў прарок
у тых, каго няма...
Калі і быў —
даўно пасьпей зънябыцца.

Бажок тутэйшы
з зорнага сяйва,
нібы з латка,
гандлюе Мілавіцай.

Няма Народу
і мяне няма...

Над пляцам Волі
ў сваствау з сярпа
спрабуе маладзік
перарадзіца.

Прыцягненыне

Я — серабро. Ты — золата. Павек
не паяднаць нам нашыя стыхій.
Як срэбра Беларусі — сльёзы рэк
з крывей чачэнскай — золатам Расіі.

Я — серабро. Ты — золата. Наноў
не пераплавіць лёсаў нам ніколі.
Мой срэбны боль —
з імперскіх кайданоў,
твой — залаты, ён выкаваны з Волі.

Я — серабро. Ты — золата. Чаму ж
між намі незямное прыцягненыне...
Такое — як кахае жонку муж,
бы месяц сонца —
да жыццязацьменення.

Азаймія

Прылягуць вятры
між азяблых аблок,
а за імі й я прылягу...
Азаймія —
зайнелы радок,
што з завейнага вынік ранку.

Азаймія —
сноў зазіміны.
Азаймія —
сънегаспей.
Азаймія —
далъ задымлена
і зазімлена неўспадзеў.

Прачнуща вятры
і зьдзівяцца,

а за імі й я — усьлед.

Азаймія —

песьня зімняя,

мной прыдуманы вершасьвет.

ШЭПТАМ

Прыкшчуся нанач
да шэптам вымаўленага
слова Радзіма,
што ў Бога вымалена...
Што ў злачасіну
было затулена —
крылом Страціма,
душой матулінай.

ЖЫЦЬЦЁ і Съмерць

Съмерць за Жыцьцём штодзень
блукае неадступна, —
як надакучны цень,
як неадольны смутак.

Жыцьцё на Съмерць глядзець
стамілася ў маркоце...
Жыцьцё — мацней за Съмерць,
і Съмерць за гэта помсыціць.

ЗДРАДА

Вясновы настрой — яснасловы.
Знаёмку ў кавярні сустрэў...
І нейкі матыў выпадковы
у сэрца няўзнак заляцеў.

Ліліся, як музыка, слова,
ды вось жа знаёмку сустрэў,
і стала падобным на ловы
жыцьцё з пачуцьцём напавер.

На ноце узьнёсла-фальшивай
загнаная ў пастку душа

спаймала сябе і зламіла
у сэрцы стралу ледзяша...

Нічога

Паміж намі нічога няма.
Ні каханьня, ні зрады — нічога.
І завея — як ценъ ад крыла
херувіма — пасланьніка Бога.

Ён у нашыя сны заляцеў
і прымусіў паверыць дазваньня,
што як хвала на ціхай вадзе,
узнікае з нічога Каханьне.

Жанчына

Жанчына — сасуд бяз дна...
Дакладней — Сусьвет сусьветаў.
Сам Бог у яго віна
наліў, каб натхняць паэтаў.

Заблудзяцца ночы ў днях
у пошуках апахмелкі...
Жанчына — сасуд бяз дна
для тых, хто душой нямелкі.

Камусьці — фрагмент рабра,
узноўлены клон Адама...
А мне — акіян съятла —
Каханая, Муз, Мама.

ЖАРСЬЦЬ

Мой грэх съмяротны — гэта ты.
Я так кахаў цябе аддана —
да першароднай яснаты
на дне съвітальнага тумана.

Мой грэх съмяротны — гэта ты.
Я так хацеў цябе бязбожна, —

як хоча грэшніцу съяты
схіліць на праведнае ложа...

РАЙ

Райскае дрэва
вечер гайдай...
Ты — мая Ева.
Я — твой Адам.

Хто нас спакусіў —
цяжка сказаць.
Зъмей нам ня схлусіў —
шчасьце кахаць.

КАХАНЬНЕ

Сем тысяч начай —
Я спаў ля тваіх вачэй.

Сем тысяч начай —
Я дыхаў тваім дыханьнем.

Сем тысяч начай —
Нам месяц съяціў ярчэй...

Сем тысяч начай —
Каханья.

БЕССАНЬ

Нібы прарвала высі —
ноч барабаніць дождж.
Бессань душу капрызіць.
Гострыць самота нож...

Ды беспрытульны вечер
форткі зъвініць крылом —
згадкаю, што ў Сусьвеце
ёсьць твой сапраўдны дом.

ВЕРШ

Калі адчую, што высьпей венер
у весьнім небе для першагрома, —
зноў заначую з Каханай-песньяй
і прытулюся душой да Слова.

І сон з пакою зьбяжыць упрочки,
і будуць зябка аб шыбу біцца
радкі-падлёткі насупраць ночы,
каб ранкам вершам у высі ўзвіцца!

НАТХНЕНЬНЕ

Як цеціва, страла і лук,
як з ноты вызвалены гук,
як палімпсеста тайнадрук,
як варажба цыганскіх рук,
як аральля і гостры плуг,
як жырандоля і жаўрук —
Натхненъне.

КЛАСІКА

— *Мой родны ліфт,*
 як ты мне мілы... —
шапчу, вярнуўшыся з дарог.
Паэтам дадзеныя крылы,
іх выбірае з лепшых Бог.

У неба месячных падстрэшках,
як вераб’і, анёлы съпяць...
Пакуль паэты пішуць вершы —
паэтам дадзена лятаць!

НАСТРОЙ

Колькі велічы ў слове Радзіма!
Колькі гонару ў слове Род!
Як жабрак, што асьлеп вачыма,
прыблукаю у свой народ.

Пілігрымам, прыблудным сынам
узыду на съяты парог,
і нарэшце вярыгі скіну
і з души, і з бадзяжных ног.

СОН

Хлопчык, што бяжыць па вадзе,
часта ў снах зъяўляеца мне.

Не ўсьвядомлю ў съне я ніяк —
як ён гэта робіць, дзівак.

Пырскамі вясёлкавы дым
вырастает сълем да ім.

І куды ён столькі гадоў
па рацэ бяжыць маіх сноў?..

Покуль ляцім..

I. I. Думанская

Хтосьці вып'е з нас келіх поўны,
хтось — палову, як дасьць Гасподзь...
Пад нябёсаўзънёслым Словам
не жагнаюцца мімаходзь.

Тое Слова было ў Максіма —
як заклён, як съяты зарок,
каб мы ў сэрцах сваіх насілі,
бы ружанец — яго «Вянок».

Каб забылі пра звадкі-спрэчкі,
а пагляды зыліся ў сінь,
дзе Страцім вартавацьме вечнасць,—
покуль мы да яго ляцім...

